

An nhiên sống thuận lẽ đời

ISSN: 2734-9195 13:30 10/01/2026

Người chẳng mong cầu có khi lại là người có tất cả, bởi “tất cả” không chỉ là vật chất, đó là sự an ổn trong tâm hồn, là khả năng an giấc mỗi đêm không phải lo sợ hay day dứt.

Tác giả: **Trà Bình**

Giữa đời sống nhiều biến động, con người ngày càng quen với việc chạy theo điều mình muốn hơn là lắng nghe điều gì thật sự thuộc về mình. Chính vì vậy, nhiều người đã học cách tính toán, lên kế hoạch, tranh thủ từng cơ hội, sợ chậm một nhịp sẽ bị bỏ lại phía sau. Nhưng càng đi lâu, càng va vấp nhiều, người ta mới dần nhận ra: có những thứ không cần cầu cũng đến, và cũng có những thứ dù có mưu tính khôn ngoan đến đâu vẫn không thể giữ trong tay.

Cuộc đời không vận hành theo ý muốn chủ quan của con người, nó có trật tự riêng: âm thầm nhưng rạch ròi. Có những cơ hội xuất hiện rất tự nhiên, đến đúng lúc ta đã đủ năng lực và trải nghiệm để đón nhận. Ngược lại, cũng có những thứ tưởng như chỉ còn cách một bước chân, nhưng càng cố với tới lại càng xa, không phải vì ta kém cỏi, mà vì đơn giản, nó không thuộc phần đời của ta.

Nhiều người dành cả **thanh xuân** để theo đuổi những thứ ngoài tầm với. Họ tin rằng chỉ cần cố gắng, khôn ngoan, liều lĩnh hơn người khác một chút là sẽ nắm được phần hơn. Nhưng thực tế cho thấy, càng mưu cầu bằng mọi giá, con người càng dễ đánh mất sự cân bằng. Khi đạt được, niềm vui thường không trọn vẹn. Khi không đạt được, lòng sinh ra oán trách, bất mãn và mệt mỏi.

Điều đáng buồn là trong quá trình chạy theo “*cái muốn*”, ta lại bỏ quên “*cái cần*”. Ta quên chăm sóc những mối quan hệ bền lâu, quên giữ gìn nhân cách, quên nuôi dưỡng nội tâm. Có người sở hữu nhiều thứ nhưng luôn sống trong trạng thái bất an, sợ mất, sợ thua, sợ người khác hơn mình. Sự đủ đầy bên ngoài không cứu được cảm giác trống rỗng bên trong.

Ảnh sưu tầm.

Ngược lại, đời sống vẫn tồn tại những con người thấu hiểu, họ không ồn ào mưu tính, không chen lấn để chứng tỏ bản thân, họ làm việc bằng sự tử tế, sống bằng khả năng của mình, chấp nhận những gì đến với thái độ bình thản. Những người ấy, họ không đi nhanh, nhưng thường đi rất xa. Và điều thú vị là, chính họ lại hay nhận được nhiều hơn những gì từng mong cầu.

Khi ta sống tốt sẽ tạo ra một nền tảng vững chắc cho đời mình. Sự tử tế không mang lại kết quả tức thì, nhưng nó mở ra những cánh cửa lâu bền. Lòng tin của người khác, sự nâng đỡ đúng lúc, những cơ hội đến một cách tự nhiên, đó là những *“phần thưởng”* không thể mua bằng mưu mẹo, chúng chỉ đến khi con người sống đủ chân thành.

Người chẳng mong cầu có khi lại là người có tất cả, bởi *“tất cả”* không chỉ là vật chất, đó là sự an ổn trong tâm hồn, là khả năng an giấc mỗi đêm không phải lo sợ hay day dứt. Khi không bị ám ảnh bởi việc phải hơn người khác, con người tự do hơn trong lựa chọn sống, họ biết đủ và biết dừng đúng lúc.

Trong một xã hội đề cao tốc độ và thành tích, lời nhắc ***“hãy cứ sống tốt”*** nghe có vẻ là câu cửa miệng, nhưng lại giúp con người không lạc đường, không lỗi nhịp. Sống thuận lẽ đời không có nghĩa là buông xuôi, mà là biết đâu là giới hạn của mình, đâu là điều nên nỗ lực, đâu là thứ cần học cách buông tay.

Đời người không hơn nhau ở việc có được bao nhiêu, mà ở chỗ đời sống có được an nhiên hay không. Nếu mỗi ngày trôi qua, ta vẫn giữ được sự tử tế, không

phải đánh đổi lương tâm để đổi lấy lợi ích, thì dù cuộc đời cho nhiều hay ít, ta vẫn không thấy mình thiệt thòi. Bởi cái quý giá nhất, thì ta đã giữ được rồi: một đời sống không phải gồng mình tranh giành với số phận.

Tác giả: **Trà Bình**